

.....LUMINARELS.....

ZŘÍDLO MOCI

VIKTOR BRÁZDIL



Zřídlo moci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz



Viktor Brázdil

Zřídlo moci – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

.....» LUMIPARELS «.....

ZŘÍDLO MOCI

VIKTOR BRÁZDIL

Poděkování

*Děkuji své ženě za podporu a trpělivost při tvorbě této knihy.
Dále děkuji své rodině a přátelům za víru, že knihu dotáhnu do
konce. A také týmu, jenž dal knize tvář, kterou vidíte. Nakonec chci
poděkovat všem, bez nichž by tato kniha nevyšla.*

Seznam mých hrdinů: Adéla B., Adéla K., Adéla P., Adriana B., Alena K., Alena S., Aneta Č., Aneta D., Aneta R., Anežka S., Barbora B., Barbora K., Dana N., Daniel B., Daniel H., Daniel J., Danuta M., David P., Denisa B., Denisa C., Denisa Č., Dominik B., Eleonora K., Eliška D., Erik T., Erika R., Ester V., Eva V., František B., Gabriela K., Hana K., Helena N., Iva B., Ivona J., Jakub K., Jakub M., Jan D., Jan H., Jan K., Jan P., Jana B., Jana C., Jana F., Jana H., Jana J., Jana L., Jana M., Jaroslav N., Jaroslav S., Jaroslava K., Jiří M., Jiří P., Jiří H., Jiří M., Jiří S., Jiří Š., Jitka B., Juliana K., Julie K., Karel T., Karla S., Karla Š., Karol B., Karolina P., Karolína P., Kateřina B., Kateřina G., Kateřina K., Kateřina N., Kateřina Z., Klára Š., Koltico, s. r. o., Kristýna K., Kristýna R., Lenka Š., Linda V., Luboš H., Lucie H., Lucie K., Lucie N., Lucie P., Lucie S., Lukas V., Lukáš P., Marcel F., Marcel P., Marek K., Markéta K., Martin Š., Martin V., Martina H., Martina Š., Michaela Š., Milan B., Milan C., Miroslav E., Miroslava J., Monika H., Natálie B., Nela H., Nikola J., Nikola V., Oldřich S., Ondřej B., Paul C., Pavel Č., Pavel H., Pavel N., Pavel Š., Pavla M., Petr C., Petr O., Petr Š., Petra K., Petra S., Radek K., Radek S., René Č., Robert K., Robert Z., Roman B., Sabina Č., Silvie N., Simona C., Simona Č., Simona K., Stefanija Z., Šárka S., Tereza B., Tereza H., Tereza J., Tereza P., Tomas J., Tomas P., Tomáš K., Tomáš R., Tomáš Z., Václav M., Václav R., Valerie S., Veronika B., Veronika D., Veronika M., Veronika N., Veronika P., Veronika V., Vladimír K., Vlasta Š., Vojtěch H., Zuzana F., Zuzana J., Zuzana K., Zuzana R., Zuzana Š., Zuzana Z., Žaneta B.

 **KOLTICO**
PNEU

Úvodní informace

V knize se vyskytuje mnoho pojmů. K objasnění některých dojde v průběhu knihy, další pak můžete vydedukovat z mapy.

Přesto na konci knihy naleznete slovníček, bestiář a také seznam hlavních postav s krátkým popisem.

Pro ty z vás, kteří se ke knize dostanou příležitostně, budou tyto informace nejužitečnější.

Co není vysvětleno, má být prozatím skryto.

Na konci knihy také naleznete recepty na alchymistické směsi, se kterými alchymisté v knize pracují.

Tato kniha je úvodem do mého světa. Objevte jeho krásy a tajemství. Stačí jen otočit stránku.

Prološ

Muž se v malé hospůdce skláněl nad rybí polévkou. Byla výborná, ostatně jako všechno z ryb, co tu podávali. Nebylo divu, když hlavní obživou místních byl rybolov. Snědl poslední lžici a pořádně se napil piva, nebylo příliš dobré, nejspíš arenijské. Rozhlédl se po lokále a usoudil, že muži, kteří ho včera sledovali, tu nejsou. Měl ještě několik dní, než připluje loď z Arenie.

Dívka, která přišla pro talíř, se na něj usmála. Předešlý večer jí dal cizinec něco navíc, tak nejspíš doufala, že dostane znovu. Bylo zvláštní, jak byla vesnice chudá, i když to byla hlavní tepna Ateraku pro zásilky z Arenie. Přístav byl větší než ten v Kinoře, a přesto tu bylo sotva pár set obyvatel.

Nejspíš kvůli častým návštěvám mořských tu místní neměli nikoho na ochranu a sami se moc bránit nedovedli.

„Další už si nedám,“ řekl muž s talagijským přízvukem, když před něj dívka postavila druhé pivo. Lehce se uklonila a odešla. Než se vrátila k šenku, do taverny vešli čtyři muži, oděni do koženého oblečení. U pasu měli meče a jednomu z nich se na zádech pohupoval dlouhý luk. Žoldáci, pomyslel si cizinec. Ten, který vešel jako první, se rozhlédl po místnosti a jeho oči se na okamžik zastavily u něj. Byl to jen okamžik, ale cizinec si byl jistý, že to nebyla náhoda. Jeden z těch čtyř mu náramně připomínal pronásledovatele z předešlého dne.

Všichni čtyři došli do rohu místnosti, kde byl dostatečně velký stůl, a posadili se tak, aby viděli na cizince a zároveň na východ z taverny. Bylo to taktické rozhodnutí, každý z nich si odepnul zbraň a položil ji tak, aby ji měl po ruce. V taverně sedělo jen pár dalších lidí, většina z nich byli místní rybáři.

Dívka šla obsloužit nově příchozí, cizinec toho využil, položil na stůl pár mincí a rychle odešel. Viděl, že ho čtveřice pozoruje, ale nedal na sobě nic znát. Jen co za sebou zavřel dveře, rozhlédl se, zda na ulici není někdo další. Několik metrů od něj stáli dva ozbrojenci a zrovna si povídali. Byli oděni podobně jako ti, co vešli do taverny, jeden z nich měl trochu lepší oblečení. A zároveň to byl jeden z jeho včerejších

pronásledovatelů. Nebylo pochyb, poznal ho podle zdobení na pochvě meče, kterou měl u pasu. Pravděpodobně nějaký šlechtic z Markonu. Oba si všimli cizince vycházejícího z taverny a vykročili k němu.

Muž na nic nečekal a rozeběhl se na druhou stranu. Z vesty, kterou měl na sobě, rychle vytáhl malou skleněnou ampulku s čírou kapalinou, která stříbřitě jiskřila, a rychle do sebe obrátil její obsah.

„Utíká!“ zařval jeden z ozbrojenců. Bylo jasné, že je někdo poslal. Ale kdo? Nedávalo to smysl, proč by chtěl někdo cizince právě teď přepadnout? A hlavně, jak mohl ten někdo vědět, kde bude? Byl deseti tisíce kilometrů daleko od Murrolu, tak kdo mohl vědět, že je právě tady? Jedině že by ho zradil ten, na koho čeká, ale to nebylo možné.

Pronásledovatelé vběhli za roh do dlouhé ulice, ale k jejich překvapení byla prázdná.

„Kam zmizel?“ zařval ozbrojenec se zdobenou pochvou hrubým hlasem, bylo slyšet, že hodně pije.

„Nevim, byli sme hned za nim. Nemoh vyšplhat na střechu, pane?“ odpovídal druhý, asi jeho pohůnek.

„Seš blbej? Jak by se tam asi tak rychle dostal?“ opřel se do něj velit. Netrvalo dlouho a objevili se zbývající čtyři kumpáni z taverny.

„Pánové, dávejte si bacha, ten, koho lovíme, umí různé věci. Možná i čarovat,“ upozornil šlechtic ostatní a ti jen něco zamručeli.

Cizinec, stojící asi dva metry od nich, je pozoroval. Stál nehybně u jednoho z domů a čekal, co budou dělat. Všichni šli pomalu dál ulicí, rozhlížejíce se po okenicích domů. Několikrát se podívali i jeho směrem, avšak neviděli ho. Ani nemohli, byl neviditelný.

Když poodešli na několik metrů od něj, vydal se cizinec pomalu zpátky směrem k taverně. Našlapoval opatrně, nebyl sice vidět, ale byl slyšet. A jindy prašná ulice byla teď mokrá a plná bláta, takže za ním zůstávaly stopy.

Jakmile zašel za roh, rychle vyrazil do rybářské chatrče, kterou si pronajal od jednoho z místních. Byl zvyklý nevyužívat běžných míst k ubytování a zase se mu to jednou vyplatilo. Doběhl k chajdě, opatrně vklouzl dovnitř a zavřel za sebou dveře.

Posadil se na postel a hlasitě vydechl. Celou cestu běžel, pro jistotu i oklikou, aby setrásl případné pronásledovatele, kdyby se ho snažili stopovat. Ale nezdálo se, že by něčeho takového byli schopni.

Lámal si hlavu nad tím, jak ho našli a kdo je poslal. Bylo to celé nějaké divné. Musel tu zůstat ještě pár dní, než připluje loď, a to bude teď problém. Ale pokud o něm vědí, možná budou čekat i na toho, s kým se tu má sejít.

Je jich jen šest, pomyslel si muž. Nemělo by být tak těžké je porazit, i když nemá žádný artefakt. Má přece směsi.

Podíval se do vesty a vytáhl dalších šest ampulí s kapalinami různých barev, všechny trochu světlé, svítící. Muž si v duchu vynadal, že vyrazil tak nalahko. Vypil obsah jedné z lahviček, té, co svítila namodrale. Trochu se otrásl, směs byla nechutná, a přestože ji pil nesčetněkrát, nikdy si na ni nezvykl. Její odporná chuť pramenila z neobvyklé ingredience, z ucha nocturiána.

Podíval se ven z okna, a ještě než přešel ke dveřím, vnímal známý pocit zostření smyslů. Jeho zrak byl rázem několikanásobně lepší a sluchem teď dokázal zřetelně rozlišit dokonce i hlasy v taverně, která ležela několik set metrů daleko. Postoupil ke dveřím a naslouchal, hledal, hledal hlas toho šlechtice. Chvilku mu to trvalo, ale nakonec ho zachytil.

Vyběhl ven, utíkal rychle, směs, kterou pozřel, zvýšila i jeho rychlost. Ve všech směrech ho vylepšila. Běžel ulicí tak, aby nikoho nepotkal. Když doběhl na dohled od domu, ve kterém by měli být jeho pronásledovatelé, zastavil se, u dveří totiž postával jeden z nich.

Krátce muže sledoval, vypadalo to, že je opilý. Cizinec si nasadil kápi a chystal se vykročit. Najednou něco pocítil. Zaslechl zapraskání vzdálené pár stovek metrů, po němž následovaly kroky několika mužů. Mužů s holemi.

Chvilí vyčkával a konečně se mu na dohled objevila skupinka mužů v prostých rouchách.

Mágové! pomyslel si muž. Všichni vešli do domu, kde byli jeho pronásledovatelé. Muž se otočil a okamžitě vyběhl zpátky ke své chatrči. Mága nepotkal desítky let, tohle nemohla být náhoda, že se tu ukážou, zrovna když se tu má setkat se svým dávným přítelem.

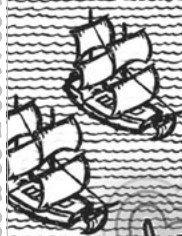


host do domu

*V tmavé noci je slyšet jen listování stránek,
mladý alchymista studuje charakteristiky látek.
Zatím zdaru měl pomálu, doufá, že bude ku prospěchu,
úsměv milé dívky dodává mu útěchu.*

*Obdarován prstenem, jenž jak hlavolam dohání ho k šílenství,
skrývá svoji podstatu, ukrývá své tajemství.
Magie, již Viktor nepoznal dosud,
začíná pomalu psát jeho osud.*

**Murrolské
království**



**Murrolský
přístav**



Nový Murrol



Belgorod



Selgorod



Murrol



Vindaleth



Viktor vyšel z dílny a za ním se linul kouř. Alice se na něj ohlédla s překvapeným, trochu vyčítavým výrazem.

„Já to nebyl. To bouchlo samo,“ podotkl, oprašuje si oblečení.

„Jasně, víš, že ti Alaric zakázal dělat experimenty v domě,“ odvětila trochu káravým tónem.

„Ale on se to přece nedozví,“ mrkl na ni.

„No, já mu to říkat nebudu. Cos tam zase dělal? Neříkal jsi, že dnes budeme vyrábět lektvary pro šlechtu?“

„No jo, ale ty můžeme dělat odpoledne. Stejně už mě k tomu nepotřebuješ,“ dodal.

Alice byla mladá, půvabná dívka, která pracovala s Viktorem jako jeho asistentka. Časem se měla stát jeho učenkou, ale zatím ji považoval spíše za kamarádku. Sice byl sám mezi ostatními považovaný za mistra, ale proti svému patronovi Alaricovi byl pouhý začátečník. Alaric byl velmistr a jeho znalosti dalece převyšovaly ty Viktorovy.

„Uklízet si to budeš sám, já se musím postarat o bylinky. Mám tam práce až do oběda,“ konstatovala nesmlouvavě Alice.

Viktor jen pokrčil rameny a došel se napít, věděl, že dole se mu bude teď těžko dýchat. Pokus smíchat noční a denní esenci, ingredience potřebné pro každou směs, se mu zase nepodařil, a to i když použil pro jejich spojení elementární esenci vody.

Mělo to fungovat, lámal si hlavu a s neochotou se vydal zpátky do dílny, aby tam uklidil. Jen co otevřel dveře na schodiště, ucítil kouř. Sešel dolů a zjistil, že toho tentokrát příliš mnoho nezničil. Bude muset jen trochu opravit stůl, ten byl celý sežehnutý.

Pustil se do úklidu střepů z baněk a kahanů a veškerého opáleného náčiní. Byl rád, že si nezapomněl vzít alchymistickou vestu jako před lety. Takhle se mu alespoň nic nestalo.

Úklid mu trval až do poledních hodin. Když ho dokončil, vydal se do kuchyně. Doufal, že Alice byla rychlejší a přinesla jídlo od své matky z královské kuchyně. Nemýlil se.

„Matka mi dala divočáka. Princátka jela na lov,“ sdělila Alice trochu pobaveně přicházejícímu Viktorovi. Vůně, která naplňovala místnost, byla skvělá. Alicina matka byla hlavní kuchařkou v královské kuchyni, takže vařila přímo pro krále a jeho rodinu a také pro královského alchymistu.

S Alicí se společně naobědvali a prohodili pár slov. Viktor byl rád, že tu Alici má. Byla tu sice jen pár let, ale dříve, když jeho mistr odjížděl na své dlouhé cesty, tu zůstával sám. Neměl příliš mnoho kamarádů, jen několik z dětství. Většina z nich však byla z města pod hradní úrovní nebo i z podhradí. Neměl mnoho možností se s nimi setkat.

„Půjdu do zahrad. Před týdnem jsem se tam pokusil zasadit dračí jazyk, podívám se, jak se mu daří,“ řekl Viktor.

„Ty si nedáš pokoj. Až to správce zjistí, budeš mít zase potíže,“ zakroutila Alice hlavou. Viktor jí odpověděl pouze rošťáckým úsměvem, načež se zvedl a odešel.

Královské zahrady ležely hned za palácem, nebyly příliš velké, ale co jim chybělo na velikosti, doháněly svou honosností. Správce, starý Klement, se o ně staral opravdu pečlivě. Všechny stromy, keře a květiny dostávaly náležitou péči. Alaric měl s Klementem dohodu, že zde nebude vysazovat nic, co by mu správce předem neschválil. Viktor to často porušoval a nejednou si tím vysloužil trest. Dračí jazyk byla však malá, nenápadná rostlinka, která nebyla ani příliš nebezpečná pro ty ostatní.

Když Viktor vkročil do zahrad, jeho roztěkané myslí se zmocnil klid, pohled na tu harmonii ho vždy uklidňoval. Zahrady byly většinou prázdné a teď tomu nebylo jinak. Když došel k místu, kam květinu zasadil, v duchu zaklel. Byla vytržená.

Rozhlédl se, jestli někde neuvidí správce, ale byl tu sám. A tak došel k zídce na okraji a opřel se o ni. Před ním se rozprostíral Nový Murrol, především jeho městská část a podhradí. Byl odtud krásný výhled na cvičiště, kam Viktor pravidelně chodil trénovat lukostřelbu a boj s mečem. Nakonec jeho pohled spočinul na prstenu na jeho ruce.

Prsten, který mu Alaric dal v den jejich seznámení. Nebo spíše v den, kdy vzal Viktora do učení, tehdy mu bylo pouhých deset let. Časem mu prozradil, že se jedná o artefakt. Viktor byl zřídlo, stejně jako jeho mistr. Bohužel se mu nikdy nepovedlo prsten aktivovat. Dříve ho to trápilo, ale jeho mistr ho uklidňoval, že probuzení moci prstenu může přijít kdykoliv během celého života.

Chvilku si s prstenem pohrával, přendával si ho z prstu na prst a sledoval, jak mění velikost. Prsten se vždy přizpůsoboval svému majiteli, proto ho mohl nosit stále, už více než deset let.

Otočil se k odchodu, ale uviděl, jak k němu zahradou běží chlapec. Byl to Erik, kamarád z dětství, který sloužil jako jeden z vojenských kurýrů.

Běžel neuvěřitelně rychle, koně asi nechal venku, do zahrad nesměli.

„Pane Fendrele, mám vám vzkázat, že se máte připravit na cestu do Ortiny. Včera zaútočili mořští!“ vyhrkl zadýchaný Erik.

„Mořští? Takhle daleko na souši?“ podivil se Viktor, ale okamžitě vyrazil s Erikem k východu ze zahrad. Když doběhli ke koni, Erik na něj ukázal.

„Jedte, vyzvednu si ho u vás doma, pane. Za chvíli k vám dorazí kapitán.“

„Eriku, známe se od dětství, neříkej mi pane,“ odpověděl trochu posmutněle Viktor, nasedaje na koně. Erik jen přikývl a rozeběhl se současně s koněm.

Kůň byl velmi rychlý a Viktor příliš často na koni necválal, i když nyní se jednalo spíš o trysk. Jakmile dorazil domů, sesedl z koně a vběhl do dílny. Tam už Alice balila velkou alchymistickou brašnu.

„Byl tu Erik, už ti připravuju vše, co by se mohlo hodit!“ oznámila mu rychle Alice. Viktor došel k brašně a začal kontrolovat její obsah. Alice na něj hodila tázavý pohled, ale on to ignoroval. Musel se ujistit, že má všechno. Jestliže pro něj jede sám kapitán strážce, je to vážné.

„Ještě si vezmu krvavý hrom a nějaké tinktury. Než se vrátím, obnov zásobu lektvaru regenerace, ale hned do něj nedávej...“

„Denní esenci, já vím. Je to první, cos mě naučil,“ přerušila ho Alice.

Když bylo hotovo, oblékl se do alchymistické vesty a uložil si do ní ještě pár směsí pro sebe, hlavně těch proti únavě. Vyšel ven před dům a z dálky slyšel dusot kopyt. Netrvalo dlouho a zpoza rohu se vyřítili tři jezdcí. Na dlažbě jejich koně běželi opatrně, ale přesto je jezdcí hnali, jak to jen šlo. Muselo to být opravdu vážné.

„Viktore, máš dostatek léčiv? Budeme první, kdo dorazí, Řád tam ještě není a ranhojičů mají málo,“ zvolal hřmotným hlasem kapitán, právě sesedající z koně.

„Vzal jsem vše, co bylo v domě. Alice připraví další, ale ta budou hotová až zítra. Pane, s brašnou může jet jen jeden jezdec,“ ukázal Viktor na velkou alchymistickou brašnu, když uviděl, že zbývající dva strážní pokračují dál k paláci.

„My ale nejedeme na koni,“ odpověděl kapitán a ukázal směrem k obloze. Viktor se podíval vzhůru a spatřil na nebi obrovský, přibližující se stín. Zapadající slunce zalévalo zlatou barvou jakési létající stvoření. Věděl, co to je, a vůbec se mu to nelíbilo.

Obrovský gryf s prudkým máváním křídly přistál kousek od nich. Jeho obrovské perutě rozvířily všudypřítomný prach. Gryf královský.

Mnohem větší, než by Viktor očekával. Po generace šlechtěný tvor k nim došel a poklonil se. Pak si sedl a naklonil se tak, aby mohli nasednout. Kapitán na nic nečekal, vzal brašnu a začal ji připevňovat k sedlu, které měl gryf na zádech.

Viktor stál jako zkamenělý, nikdy na gryfovi neseděl, vlastně ani žádného takhle zblízka neviděl. Byl obrovský, velký jako kuň, ale mnohem mohutnější. S orlím zobákem a lvími tlapami, zakončenými obrovskými drápy. Jeho pronikavý, zkoumavý pohled Viktorovi na klidu nepřidával.

Když byla brašna k sedlu přichycená, kapitán naskočil na zvíře a naznačil Viktorovi, aby si vylezl za něj. Ten se zhluboka nadechl a uposlechl.

Gryf se na pouhá dvě máchnutí vznesl nad střechy domů. Viktor se pevně držel sedla, snaže se nehledět dolů pod sebe. Výšky mu nevadily, ovšem byl rozdíl, jestli shlížíte z hradeb, nebo letíte na okřídleném tvorovi. Chvilí stoupali, až bylo město pod nimi celkem malé.

Viktor se obával, že se mu udělá špatně. Ke svému překvapení ale zjistil, že se mu let docela líbí. Byl pohodlný a zvíře pod ním se skoro nehýbalo.

„Včera v noci zaútočili mořští s loděmi na přístavní město a napadli i Ortinu. Útok s loděmi byl jen záminka, způsob, jak odlákat pozornost. Je mnoho raněných, vyplenili celou vesnici, nějak museli zjistit, že jsou tam sýpky a zbrojnice pro jízdu,“ křičel kapitán, aby přehlušil vítr. „Povolovali jsme i kněze Řádu, ale s tebou je lepší řeč,“ dodal.

Viktor věděl o kapitánově problému s Řádem. Neměl ho rád, neměl rád žádné mágy. Kapitánův rod stál v první linii ve Velké válce proti magickým kovenantům. Zbytek cesty mlčeli, Viktor trochu pookřál a začal se rozhlížet po krajině. K jeho smůle to nemělo dlouhé trvání, protože slunce již zapadlo, takže skoro nic neviděl.

Jejich sestup byl rychlý, gryf přitáhl křídla k tělu a začali padat. Nebyl to příjemný pocit a zastavení jejich pádu bylo ještě horší.

Když Viktor z obrovského gryfa sesedl, lehce zavrával. Pocit pevné půdy pod nohama byl najednou trochu zvláštní. Gryf do něj štouchl křídlem a kývl k brašně na zádech. Viktor ji hned začal sundávat. Byli teď dobrého půl kilometru od Ortiny.

„Bude tě čekat jeden z černých, já musím do přístaviště a pak se vrátím,“ zvolal kapitán a pak se s gryfem opět vznesli k temné obloze.

Viktor neváhal, cucnul si lektvaru výdrže a vyrazil mírným poklusem k vesnici s brašnou na zádech. Naštěstí běžel po cestě, takže mu příliš

nevadilo, že toho moc nevidí. Když se blížil k vesnici, spatřil, jak světlo pochodní ozařuje obrovskou postavu v brnění.

Jeden z černých, napadlo ho. Doběhl k němu a kývl. Dva metry vysoký muž v hrůzostrašně vyhlížející černé zbroji mu kývl na pozdrav. Na zádech měl velký obouruční meč. Přebíral Viktorovu brašnu a oba vykročili vpřed.

Viktor se cestou rozhlížel a viděl, že jsou některé budovy spálené, na zdech byly na několika místech stopy po krvi. Všiml si, že i strážný před ním má zbroj od krve. Nejspíš tu byl, když došlo k přepadení.

Královská murroľská stráž, též přezdívaná černí, byla profesionální jednotka ještě z dob války proti kovenantům. Jejich zbroj, vytvořená trpaslíky, byla z magické rudy. Odolala veškeré magii, ale stejně tak běžným zbraním. Jeden černý dokázal porazit desítky běžných vojáků nebo se vypořádat s mágem. Kolovaly legendy, že pod takovou zbrojí nejsou lidé, ale monstra. Viktor těmto povídkám nevěřil, i když byla pravda, že se chovali trochu zvláštně...

Došli ke stanu, na první pohled bylo jasné, že tu stojí teprve chvíli. U vchodu hlídali dva strážní, podle oblečení letci na gryfech. Ze stanu se ozývalo sténání a hekání, nejspíš tam zřídili provizorní nemocnici.

Vešli dovnitř a Viktor strnul. Pár raněných už ošetřoval, ale něco takového ještě nikdy neviděl. Leželo tu nejméně třicet raněných a několik dalších postávalo nebo sedělo. Mezi nimi byli jen dva ranhojiči a zdálo se, že to jsou místní, nikoliv městští. Strážný položil brašnu na zem a odešel, Viktor rychle přispěchal za ranhojiči a vyslechl je. Řekli mu, kdo je na tom nejhuř, a zběžně též popsali zranění u ostatních. Podle jejich vyjadřování mu bylo jasné, že nejsou ve svém řemesle příliš zběhlí. Zjistil taky, že některé rány mají kolem sebe černé žilky, mořští museli použít otrávené zbraně.

Dál na nic nečekal a pustil se do léčení. Lektvaru regenerace sice neměl dost, ale měl víc možností, jak pomoci. Několik hodin chodil od jednoho raněného k druhému a dělal, co mohl, ať už podával lektvar regenerace, nebo pár kapek koncentrátu ze skalovnicku, který neutralizoval jedy.

„Co tady dělá ten mastičkář?!“ ozval se za Viktorem nepřijemný hlas. Ohlédl se a spatřil muže s dlouhou holí, zakončenou malým červeným krytalem. Byl oděn do černo-červeného roucha, kněz Církevního řádu. Než Viktor stačil odpovědět, muž pokračoval: „Nemá tady co dělat, jeho práce je zbytečná!“ pravil rozhněvaným hlasem a vykročil k Viktorovi. Ten se narovnal.

„Dost!“ ozval se hluboký hlas patřící černému. Kněz se na něj podíval a s nevolí kývl hlavou, obešel Viktora a přitom do něj trochu strčil. Ve stanu panovalo napětí, Řád neměl rád alchymisty, vlastně skoro nikdo, kdo užíval magii, neměl rád alchymisty. Bylo to hluboko zakořeněné. Dříve výsada alchymie patřila právě mágům, až před staletími se jejich cesty rozdělily.

Viktor zůstal. Dalších několik hodin léčili každý tak, jak uměli, aniž by se pletli jeden druhému do cesty. Dorazili ještě další dva kněží, všichni tři museli být nejvyšší kněží. Bylo to patrné z jejich oblečení a také z holí, které jim propůjčovaly moc, nebo ji spíše pomáhaly usměrňovat. Nad ránem se k nim připojil i kapitán. Prohodil pár slov se strážnými. Viktor zaslechl část jejich rozhovoru. Osm lodí, osm lodí! Mořští se nikdy nedokázali takto sjednotit. Bylo to zvláštní.

Viktor byl vyčerpaný a neměl už žádné směsi. Zároveň už tady toho příliš udělat nemohl, stejně tak kněží. Jediný, kdo mohl dál léčit, byl samotný čas. Zvedl se tedy a vykročil ke kapitánovi.

„Samozřejmě, mladý alchymista už si neví rady, a tak odchází,“ zaslechl Viktor jízlivou poznámku jednoho z kněží. Nevěnoval tomu příliš velkou pozornost a pokračoval.

„Už toho moc udělat nemohu, všichni musí odpočívat. Většina se z toho dostane, ale je tu pár raněných, kteří to možná nezvládnou,“ vykládal sklesle Viktor. Kapitán přikývl a pokynul jednomu ze strážných, ať mu vezme brašnu, ta byla teď mnohem lehčí.

„Vedl sis dobře, nevšímej si těch dědků. Jsou ukřivdění, že jsem povolal jako prvního tebe, a ne je. Jeden z nich se asi snažil pomstít a nahlásil, že se jim někdo vloupal do podzemních komnat v katedrále. Takže aby toho nebylo málo, ještě budu muset řešit jejich rozmary,“ prohodil trochu rozzlobeně kapitán.

Viktor už neměl další lektvar výdrže a čekal, že se za chvíli dostaví vedlejší účinky těch, které dnes vypil.

„Můžu si tu někde na chvíli lehnout?“ zeptal se. Podíval se na nebe a všiml si, že už svítá. Kapitán zakroutil hlavou a ukázal směrem, odkud včera Viktor přišel.

„Ne, je potřeba, abys doručil zprávu králi. Udělal bych to sám, ale musím za nejvyšším knězem,“ dodal kapitán a spolu s Viktorem vykročili ven. Došli ke gryfovi, na kterém sem přiletěli, nasedli a vydali se zpátky do města. Viktor si raději pevně přivázal ruce k sedlu, bál se, že by mohl usnout.

Přistáli na nádvoří, kousek od Viktorova domu. Shromáždilo se tu několik lidí a zvědavě přihlíželi. Gryf málokdy přistál jen tak uprostřed města, byla k tomu vyhrazená místa.

Viktor kývl kapitánovi na pozdrav, vzal si brašnu a šel domů. Gryf si vynutil ještě podrbání na krku, bylo překvapivé, jak jemné peří má.

Když vešel do domu, čekala na něj Alice se starostlivým výrazem ve tváři. Potěšilo ho to.

„Jsi v pořádku? Víš, co se stalo?“ zeptala se naléhavě. Ve zkratce jí vysvětlil situaci. Sdělil jí též, že musí jet za králem, nebo alespoň za jeho komorníkem.

„Udělám to za tebe, ty si běž lehnout. Vypadáš hrozně, ani mi neříkej, kolik lektvarů jsi měl. U postele máš skalovnick, já musím na cvičiště. Omluvím tě u mistra Leona,“ prohlásila Alice a odešla. Zdálo se, jako by teď byla mistrem ona jemu, trochu se nad tou myšlenkou pobavil. Vyšel do prvního patra, kde měl pokoj, dal si skalovnick a padl na postel.

Příliš dobře se mu nespalo, ulice byla rušná, navíc nebyl zvyklý na spánek během dne. Skalovnick zapracoval dobře a odboural veškeré vedlejší účinky lektvaru výdrže, kterého Viktor vypil více, než bylo zdrávo.

Sešel po schodech do kuchyně a dal si zbytky divočáka z předešlého dne. Maso bylo studené, ale byl líný si ho ohřívat. Jen co dojedl, vešla do domu Alice. Na první pohled viděl, že je unavená. Dnes trénovala lukostřelbu, teprve podruhé. Nebyla na to zvyklá.

„Zprávu jsem předala a také mistru Leonovi jsem řekla, co se stalo. I když už to asi věděl,“ pousmála se unaveně. Sedla si k Viktorovi a pustila se do studeného divočáka. „Vždyť je to studený!“ postěžovala si, ale v jídle pokračovala. Viktor se zasmál a společně se najedli.

Jen co skončili, někdo zaklepal na vchodové dveře. K Viktorovu překvapení stál za dveřmi Erik.

„Dnes už kapitán nebude potřebovat služeb alchymisty, mám vyřídit jeho dík, že jste byl tak pohotový,“ řekl Erik, uklonil se a zmizel. Viktor zakroutil hlavou, mrzelo ho, že už nejsou kamarádi. Zavřel dveře a došel do společenské místnosti. Tam už seděla v křesle Alice a četla si. Teorii mnoha světů od Awy Suriové. Tu jí doporučil Viktor, byla to jeho druhá nejoblíbenější kniha hned po Elementech v alchymii, kde byli velmi

detailně popsání jednotliví elementálové a hlavně způsob, jak je vyvolat, polapit nebo zahnat.

Sedl si do druhého křesla a chvíli jen koukal na vyhaslý krb. Přemýšlel, jestli nemá zatopit, dům byl starý a kamenný. Nebylo v něm příliš teplo navzdory tomu, že venku svítilo celý den slunce. Viktor si prohlížel zbraně a obrazy pověšené na zdech. Většina těch věcí byla starší než on sám. Vzpomínky na Alaricovo cestování po světě. Uvědomil si, že by se měl Alaric už za pár týdnů vrátit.

Po zbytek odpoledne toho moc nedělal. Večer se rozhodl domíchat směsi, které použil v noci k léčení. Alice mu pomohla, hodně toho připravila, když odjel do Ortiny. Nasekala potřebné byliny a nadrtila další, dokonce vyrobila noční i denní esenci. Sama sice ještě neměla měsíční kámen, který k tomu byl potřeba, ale moc dobře věděla, kde jsou v domě schované. Viktorovi nevadilo, že je používá, ale mistr Alaric to viděl nerad.

Když dokončili většinu práce, rozhodli se, že bude lepší nechat zbytek na zítra. Oba byli unavení. Krátce povečeřeli a odebrali se do svých komnat.

Viktor se náhle probudil z hlubokého spánku a v první chvíli vůbec netušil, co se děje. Cítil nepříjemný pocit v pravé ruce, přeležel si ji. Pokusil se ji zvednout a rozhýbat, neměl v ní cit. Posadil se na posteli, aby se protáhl. Bolelo ho celé tělo, nejspíš dal do lektvaru výdrže příliš sluncekoruny, která sice prodlužovala výdrž samotnou, ale za cenu déle trvající únavy po vyprcháání účinků.

Vtom uslyšel z přízemí divný rachot a prudce se mu rozbušilo srdce. Přemýšlel, co by to mohlo být a zda by to neměl jít zkontrolovat. Měl strach, že by tu mohl být zloděj, třeba se opravdu někdo do katedrály vloupal. Uvědomil si, že by se měl nějak ozbrojit pro případ útoku, a tak se rychle oblékl a sáhl po dýce, kterou měl u dveří na stolku. Byl to spíš nožík, ale nic jiného tu Viktor neměl. Přitom si vynadal, že nemá v pokoji alespoň jeden útočný lektvar právě pro takové případy.

Opatrně se vydal dolů po schodech a snažil se být co nejtišeji. Když dorazil do přízemí, zaslechl rachot z kuchyně. Teď už bylo jasné, že tam někdo je. Vzhledem k tomu, že byla tma a někdo tam vyloženě raboval, bylo jasné, že Alice to není.

Viktor pokračoval dál po schodech do dílny, měl v plánu vzít si něco účinnějšího než nožík, který držel v ruce. Jakmile sešel o patro níž, přestál se plížit a zamířil rovnou ke stolu, kde pracoval jen Alaric. Otevřel zakázanou skříňku a vyndal prvního útočného ježka, kterého spatřil. Byla to malá kulička plná děr, vyrobená na zakázku trpasličím kovářem. Dovnitř ježka se nalila směs a ježek se pak prudce hodil tak, aby se roztočil. Za letu z něj vyskočily malé jehličky a ty měly za úkol eliminovat hrozbu tím, že vypustí látku ukrytou uvnitř. Viktor sice nevěděl, co je obsahem tohoto ježka, ale tušil, že žádný z nich by neměl být smrtící. Opatrně s ním zahýbal, aby se přesvědčil, že uvnitř něco je. Nějaká kapalina tam byla.

Držel ježka v dlani opatrně, neměl rukavici a bál se, aby jehličky nevyskočily a nebodly ho. S touto zbraní házel pouze párkrát, ježky bylo těžké sehnat, protože ne každý trpasličí kovář je uměl vyrobit. Viktor trénoval pouze s napodobeninou. Doufal, že mu bodliny nepropíchnou ruku.

Pomaloučku se plížil nahoru po schodech, snažil se být co nejtišší, aby ho vetřelec v přízemí neslyšel. Vrzající dřevo pod nohama mu na klidu nepřidávalo. Když se dostal na vrchol schodiště, zahlédl postavu, jak dřepí u krbu a hrabe se v něm pohrabáčem. Do pokoje svítilo jen trochu měsíčního svitu, takže bylo těžké zjistit, kdo to je.

Viktor se rozhodl vplížit se do pokoje a s vetřelcem se vypořádat. Byl to muž v plášti, na hlavě měl kápi. Všiml si Viktora, rychle se postavil a pokusil se sáhnout do pláště. Pozdě, v tu chvíli už na něj letěl ježek. Na letící kuličce se objevily bodlinky a mírně zazářily, načež ježek zasáhl vetřelce do hrudníku. Při střetu vydal tříštivý zvuk, jak se některé bodliny vystřelily. Vetřelec ztuhl v nepřírozené poloze, jako by dostal křeč. Ve stejné poloze padl na zem a zůstal ležet.

Viktor opatrně přistoupil k bezvládné postavě, drže před sebou svůj nožík, a prohlížel si ji. Všechno se událo tak rychle, byl překvapený, že to šlo tak snadno. Vetřelec ležel na zemi bez známek života. Viktor se k němu sklonil a zkontroloval mu tep. Nic. Nic necítil. Rozhlédl se po pokoji, jestli tam není někdo další. Ještě několikrát zkontroloval životní funkce vetřelce. Najednou mu to došlo. Asi jsem ho zabil. V té hrůze si sedl na pohovku a chytil se za hlavu. Právě někomu vzal život. Vůbec nevěděl, co má dělat. Možná to byl zloděj, ale smrt si určitě nezasloužil. Co si jen počne? A co na to Alice nebo Alaric? Měl běžet pro stráž, a ne si hrát na hrdinu!



Chvilku ještě seděl na pohovce, pak se zvedl, rozhodnutý, že dojde pro stráž. Když se rozešel ke dveřím, uslyšel za sebou melodický hlas.

„Musím říct, mladej, že to od tebe nebylo moc hezký.“

Vyděšeně se otočil a uviděl za sebou postavu, která ještě před chvílí ležela bez známek života na zemi. Ve tmě pořád nedokázal rozeznat tvář, viděl pouhý obrys.

„Cos to po mně proboha hodil, strašně mě bolí hlava,“ pokračoval muž a vytahoval si z hrudníku malého ježka.

Viktor před sebe namířil dýku a snažil se stát nebojácně, ačkoliv ho prozrazovala klepající se ruka. Muž pomalu zvedl ruce před sebe, dlaněmi proti Viktorovi.

„Pomalu, zabijáku. Nerad bych, aby sis ublížil,“ pronesl jízlivě.

„Kdo... kdo jsi? A co tu chceš?“ zeptal se Viktor nejistým hlasem.

„Dovol mi rozsvítit světlo a v klidu si sednout na pohovku. Nůž si klidně nech v ruce, jen po mně proboha neházej žádnou další Alaricovu hovadinu,“ řekl trochu pobaveně neznámý.

Viktor pokynul rukou směrem ke gauči a pomalu couvl ke stolu, kde stála malá lampa. Pohladil ji, což byl signál k její magické aktivaci, a okamžitě se rozsvítily všechny lampy v místnosti. Viktor po celou dobu nespouštěl neznámého z očí a sledoval každý jeho pohyb. Když byl kolem konečně dostatek světla, zahlédl na pravé tváři muže dlouhou jizvu, která začínala nad pravým okem a přes něj se táhla až k bradě.

Muž měl tmavé oči a lehce prošedivělé vlasy. V očích se mu mísilo lehké šílenství s věčným optimismem, což působilo trochu děsivě. Vypadal, že mu může být kolem čtyřiceti let, ale ani to nebylo jisté, vzhledem k tomu, že znal Alarica.

Viktor se cítil nepříjemně, když si uvědomil, že stojí jen s malým nožikem v ruce před neznámým mužem. Před mužem, který jakoby nic vstal z mrtvých.

Cizinec pomalu sundal kapuci a usmál se na Viktora. Trochu si povzdechl, když si všiml, že Viktor stále stojí s nožem, připravený k útoku.

„Mé jméno je Markus Hego, jsem přítel tvého mistra Alarica. Určitě o mně někdy mluvil, ne? Jsem též členem Talagijského bratrstva.“ Markusova řeč byla klidná a jeho melodický hlas vůbec nesesedl k jeho vzhledu. Ale ten hlas Viktora jistým způsobem uklidňoval a dával mu pocit bezpečí. To jméno mu něco říkalo, Alaric se o něm mnohokrát

zmínil, když mluvil o Velké válce a poražení magických kovenantů, jenže to bylo před více než sto lety!

„Ano, Alaric se o tobě zmínil. Ale to nevysvětluje, proč ses uprostřed noci vloupal do našeho domu!“ křikl Viktor tím nejsebejistějším tónem, jakého byl v tu chvíli schopen.

„To máš pravdu a za to se omlouvám. Neměl jsem v plánu tě vyděsit a vlastně jsem vůbec nechtěl být odhalenej. Jen tu něco hledám, a pokud mi pomůžeš, tak odtud hned vypadnu. Co ty na to, mladej?“ usmál se na Viktora, až ho při pohledu na dva velké Markusovy špičáky zamrazilo v zátylku. Upír? napadlo ho, nevědomky udělal krok dozadu a narazil do stolu, na kterém stála magická lampa.

„Klídek, nezakousnu tě a nejsem to, co si myslíš. Čekal bych, že víš, že žádný upíři nejsou. Jsem tengal, tak buď v klidu. Znáš se s Alaricem od jeho narození a prožil jsem s ním celou Velkou válku, jsem jeho přítel a musel ti o mně určitě dost vyprávět. Stínové ostrovy? Talagie? Město ztracených? Nic? Několikrát jsem mu zachránil život a to snad za zmínku stojí. Stejně tak ho on mnohokrát zachránil mně,“ řekl Markus a pohodlně se usadil na pohovku.

Při jeho slovech se Viktorovi začaly vybavovat vzpomínky na Markusovy příhody, věděl, že mu o něm Alaric vyprávěl několikrát, ale ani jednou se nezmínil, že by byl tengal, ať už je to cokoliv. Alaric o něm mluvil vždy v dobrém a nejednou se zmínil o jeho roli v boji proti kovenantům.

„Mluvil o tobě, ale nezmínil se, co jsi zač. A řekneš mi, co přesně tu hledáš a hlavně proč? A proč mi o tom Alaric nic neřekl?“ zeptal se Viktor a opřel se o stůl s lampou.

„Než začnu odpovídat já, tak se zeptám na něco tebe. Víš, kam Al odjel? Nebo co tam jel dělat? Já to vím, ale potřebuju znát, co všechno víš o tom, co dělá,“ předklonil se Markus a založil si ruce.

Viktor hleděl do Markusových tmavých očí a přemýšlel, jak svá slova myslí. Věděl, že má Alaric hodně tajemství, a věděl, že se snaží hledat magické artefakty a postupně je ničit. Ale skoro nikdy mu mistr neřekl, kam se chystá nebo co tam bude dělat. Vždy mu jen oznámil, že mu vše poví, až bude připravený. „Nevím, kam odjel, ani co tam bude dělat. Měl by se vrátit přibližně za dva týdny. Co to má společného s mojí otázkou?“

„Všechno, mladej, všechno. Předpokládám, že jako jeho učeň víš, že hledá magický artefakty. Já mu s tím pomáhám. Několik posledních let

jsem byl v Arenii a řešil jsem tam nějaký soukromý záležitost. Alaric mě kontaktoval před dvěma měsíci s tím, že se sejdeme v Markonském království ve městě Nordos poblíž východního pobřeží. Čekal jsem několik dní, ale Alaric se neukázal, a jak jistě víš, on všude chodí včas a rád to ostatním předhazuje,“ ušklíbl se. „Tak jsem začal zjišťovat, jestli ho ve městě Nordos někdo viděl. Bohužel nikdo nechtěl moc mluvit, ale pár rybářů mi řeklo, že ho tam hledali nějaký chlápce, co trochu zaváněli magií, a taky pár žoldáků z Markonu. Je pravda, že obyčejný lidi, hlavně v tomhle království, považují za mága kdekoho, ale podle jejich popisu jsem se obával, že to opravdu mohli být mágové. Tak jsem se vydal po jejich stopách, netrvalo to dlouho a našel jsem je. Bohužel už nebyli jen tři, bylo jich dvanáct a měli s sebou hezkou skupinku žoldáků, dlouho jsem neviděl tolik mágů pohromadě. Alarica vezli ve voze s mřížema, kteréj měli s sebou.“ Z Markusova obličej se zmizely poslední známky úsměvu, tvářil se ustaraně. Viktor stál jako opařený a snažil se vstřebat všechny informace, které mu Markus právě sdělil. „Takže, abych zodpověděl všechny tvoje otázky, tak tady hledám místnost, kde má Alaric zbraně, přesněji řečeno zbraně z Velké války. Magický artefakty a hlavně moji zbroj z magický rudy. Vyrobenou na zakázku, jestli rozumíš.“

Viktor nerozuměl. Chvilí si lámal hlavu a snažil se zorientovat. Kterou místnost by mohl Markus myslet? Po několika okamžicích mu ale došlo, že se pravděpodobně jedná o knihovnu, přesněji řečeno o jedny dveře v knihovně, do kterých Alaric zamířil vždy poté, co se vrátil z nějaké delší cesty. Viktor tam měl zakázáno vstupovat. A i když se někdy snažil dveře otevřít, nikdy se mu to nepodařilo. Nejhorší na tom bylo, že neměly žádný zámek, ale jen prostou kliku, takže jedinou možností bylo pokusit se dveře vypáčit, bohužel vždy bez úspěchu. Několikrát se pokoušel hrát si s klikou, ale bez výsledku. Viktor byl hodně zvědavý a domníval se, že se tam musejí ukrývat nějaké zajímavé artefakty a další knihy, ve kterých by mohly být daleko zajímavější recepty nebo návody.

„Asi vím, kterou místnost myslíš. Z knihovny vedou dveře do místnosti, kam Alaric zmizí vždy po návratu z cest. Ale nedá se tam dostat, několikrát jsem to zkoušel,“ svěsil hlavu Viktor.

„Zajímavý, čekal jsem nějakou ukrytou místnost, podle toho, jak mi to Al popisoval. Proto jsem štrachal za krbem, jednou si dělal srandu, že za krb umístí tajnou chodbu. Dobře, znamená to, že mi chceš pomoci?

Jestli ano, tak mi ukaž, kde to je, já si vezmu, co potřebuju, a půjdu ho zachránit, opět.“ Markus se napřímil a rukou pokynul ke schodům.

Viktor mu věnoval dlouhý pohled. „Dobře, ale pod jednou podmínkou. Vezmeš mě s sebou.“

Alice probudily zvuky nesoucí se domem. V tu chvíli si uvědomila, že to je přesně ten důvod, proč občas přespává u matky. Po střelbě z luku byla tak unavená, že ji ani nenapadlo někam chodit, natož pak k matce. Ta by se totiž jistě vyptávala, co se stalo, a vzhledem k tomu, že neměla ráda zbraně, by asi nebyla dvakrát nadšená.

Alice měla trochu žízeň, a tak se rozhodla zajít si pro vodu. Když se snažila zvednout z postele, ucítila bolest v unavených svalech. Bolelo ji opravdu celé tělo, nejvíc pak záda a ruce. Zadoufala, že si brzy zvykne. Byla překvapená, jaké části těla ji bolí, i když je včera nepoužívala.

Alice se s námahou zvedla a vykročila ke dveřím. Otevřela je a všimla si, že se z přízemí do jejího patra line světlo. To znamenalo, že Viktor už musí být vzhůru. Pomyslela si, že asi taky nemůže spát, protože ho vzbudily ty strašidelné zvuky. Trochu ji potěšilo, že už je dole, aspoň se nebude tolik bát. Rozhodla se tedy sejít po schodech dolů.

Když však sešla o patro níž, zaslechla z přízemí dva hlasy. Jeden z nich patřil bezpochyby Viktorovi, ale druhý někomu cizímu. Hlas byl velmi melodický a klidný, ale přesto cizí. Alice si pomyslela, že by možná měla zůstat na místě a poslouchat, co se děje.

Nakonec se rozhodla sestoupit dolů a zjistit, s kým Viktor mluví. Mohl by to být Alaric, ale nedokázala si jeho hlas vybavit. S každým dalším krokem ji bodalo v unavených svalech na zádech. Řekla si, že použije trochu lektvaru regenerace. Alaric jí vždy říkal, že tuto bolest si musí prožít, ale ten tu teď nebyl.

Už byla skoro dole, když hlasy utichly. Pravděpodobně bylo slyšet, jak pod ní vržou prkna. I když byla hubená a vrzala pod ní mnohem méně než pod Viktorem, většinou to stejně bylo slyšet po celém domě, neznala schodiště tak dobře jako Viktor, aby uměla kráčet potichu.

Přišla do společenské místnosti a uviděla Viktora opřeného o stůl s lampou. Vedle něj ležela dýka a naproti němu na pohovce seděl

cizí muž. Otočil k ní hlavu. V Alici při pohledu na něj hrklo. Měl přes pravou tvář ohromnou jizvu. Chvilí přemýšlela, co má dělat, byla zmatená. Nevěděla, co tu muž uprostřed noci dělá. Trochu ji uklidnilo, že se na ni Viktor usmál a rukou jí naznačil, že je to v pořádku.

„Dobré ráno, mladá dámo, jmenuji se Markus,“ postavil se muž a hluboce se uklonil.

„Dobrý den, já jsem Alice,“ nesměle se uklonila a podívala se poněkud zmateným pohledem na Viktora. Podala neznámému ruku a Markus ji jemně políbil. Alice byla rázem ještě zmatenější. Málokdy se k ní někdo choval takto.

Viktor si povzdechl a s Markusem jí vše vysvětlili. Alice na ně nevěříčně koukala, a když se zmínili o skupince mágů se žoldáky, vykulila oči. Myslela si, že jsou všichni pryč, alespoň tak jí to vyprávěla její matka.

„To bych teda nečekal, že tady Alaric nechá dvě děcka hlídat jeho dům. Zdá se mi, že ten stařec nějak ztrácí rozum,“ rozhodil rukama Markus.

„Alice, musíš si tohle všechno nechat pro sebe, hlavně to nesmíš říct své matce. Budu na tebe mít velkou prosbu, chci Markusovi pomoci se záchranou Alarica,“ kývl Viktor na Markuse.

„Počkej, počkej, mladej, o tom si ještě musíme promluvit. Ty si možná myslíš, že to bude jako v nějakém dobrodružném příběhu, který jsi četl. Ale tohle bude nebezpečná cesta a já nemůžu riskovat tvůj život. Předpokládám, že už umíš ovládat některý alchymistický kousky, který by se možná hodily, ale já potřebuju spíš bojovníka než alchymistu. A navíc si žiješ v tomhle poklidným lidským království. Zbytek kontinentu není tak bezpečnej jako Murrol.“

„Já ale umím bojovat, posledních deset let trénuji lukostřelbu a boj na blízko s mečem. Alaric říkal, že musím trénovat mysl i tělo. Navíc, jak říkáš, ovládám alchymii a musím říct, že umím vyrábět i dobré bomby.“ Viktor neměl v plánu mu říkat, že k receptu na některé výbušniny přišel spíše omylem a málem přitom zničil celý dům. Vlastně už zničil jeden dům za městem, který jim daroval král – ze strachu, že by mohl přijít o svůj palác.

Markus se opřel do pohovky a založil si ruce na prsou, nepřestával hledět Viktorovi přímo do očí. „Ale co dům? Pokud si dobře pamatuju, Alaric ho dostal k užívání od krále pod podmínkou služeb. Předpokládám, že když tu není, vyrábíš všechno ty, všechno, na co si šlechta vzpomene, nebo se pletu?“

Poslední věta Viktora zaskočila, v Markusově hlase byla slyšet hořkost, když se zmínil o šlechtě. Došlo mu, že na tohle vůbec nepomyslel, chtěl hlavně pomoci svému učiteli, a neuvědomil si, že tu má povinnosti. Podíval se na Alici a ta jeho pohled opětovala. „Alice je moje asistentka už několik let, umí toho hodně a učí se velmi rychle. Možná ji ještě nikdo moc nezná, ale pokud řekne, že jsem musel odjet za Alaricem, nikdo se nebude zbytečně ptát. To, co nezná, jí mohu vysvětlit, většinu mám sepsanou, alespoň základy.“

„Ráda pomůžu, pokud to zvládnu. Neumím si ale představit, že bych tu zůstala úplně sama, Viktor. Vždyť se tu bojím, i když jsi se mnou, a navíc, co bych řekla, kdyby tě tu někdo sháněl? Občas si přece chodí z nemocnice pro léky, co tu máte, a léčení já moc nerozumím. Už vůbec ne jako ty!“ zatvářila se Alice smutně.

Viktor si uvědomil, že tady Alici nechce nechat samotnou, aniž by měla někoho na pomoc. Navíc by to mohlo být nebezpečné, vzhledem k nedávnému vloupání do katedrály. Podíval se na Markuse a pronesl: „Myslím, že má Alice pravdu, nemůžu ji tu nechat samotnou. Ale myslím si, že bychom mohli najmout nějakou stráž nebo ochranku, která by ji mohla chránit. A co se týče přípravy složitějších směsí, mé poznámky jsou snad dostatečné.“

Markus se na něj podíval a po chvíli přemýšlení odpověděl: „Dobrá, souhlasím. Ale koho chceš najmout? Je tu ve městě někdo, komu věříš natolik, abys mu řekl pravdu? A co se týče té výpravy, souhlasím. Ale pokud se rozhodneme jít, musíš mi slíbit, že budeš poslouchat moje rozkazy a budeš dělat přesně to, co ti řeknu, nic víc, nic méně. Nehodlám se zdržovat tím, že se o tebe budu starat. A koukej se pořádně vybavit těma vašema dryákama.“

Viktor se na Markuse podíval a řekl: „Samozřejmě, budu poslouchat tvé rozkazy a budu dělat všechno, co bude v mých silách. A o ochranu Alice bych mohl poprosit mistra Leona, který mě učí používat meč. Mohl by sem občas zajít.“

Markus na Viktora vykulil oči a nevěřícně opáčil: „Starej Leon Peton? To si ze mě děláš srandu, že jo? Ten pošuk už musí bejt minimálně sto let starej, mám takovej pocit, že mu dáváte nějakou meducínku, ne?“ uchechtl se a dodal: „Dobře, Leona znám, takže pokud ti to nebude vadit, zajdu za ním sám a domluvím se s ním.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zřídlo moci.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.